

DE JAGUARGODIN

Andere series van Katja Brandis bij Clavis

Woodwalkers

Woodwalkers & Friends

Seawalkers

Voor Frank,
de meester van de woorden

Katja Brandis

De jaguargodin

© 2022 Arena Verlag GmbH, Würzburg

© 2024 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Claudia Carls

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Die Jaguargöttin*

Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg

Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap

NUR 284

ISBN 978 90 448 5355 1

D/2024/4124/012

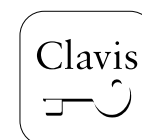
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

KATJA BRANDIS

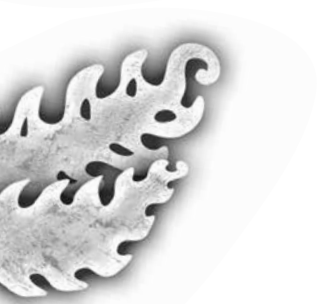
DE JAGUAR- GODIN

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

**Duizend jaar geleden
of zelfs nog langer.
In een ver land
dat nu Yucatán heet ...**

Proloog

Eigenlijk jaagde hij het liefst 's nachts, wanneer zijn zwarte vacht hem camouflerde. Dan merkten de capibara's, de waterzwijnen, hem te laat op en proefde hij even later hun warme bloed op zijn tong. Maar deze keer had hij geen capibara's gevonden en moest hij bij daglicht blijven rondzwerven.

Zo kwam hij dichterbij de menselijke nederzettingen dan hij eigenlijk wilde, dichterbij hun paden van aangestampte aarde die door het woud leidden. Nog voorzichtiger dan gewoonlijk glipte hij van de ene schaduw naar de andere, om er zeker van te zijn dat niemand hem zag. Voordat hij zich op de terugweg begaf, merkte hij iets vreemds op. Twee mannen met een zaag waren druk bezig bij een boom; ze zaagden aan een dikke tak die zich over het pad uitstrekte. Een derde man stond op wacht en keek zenuwachtig om zich heen. Wat had dit te betekenen? Ze hadden duidelijk geen brandhout nodig, want toen ze klaar waren hing de tak nog steeds op zijn plaats.

Niet mijn zaak en het boeit me ook niet, dacht hij, en hij besloot bij de rivier naar prooi te gaan zoeken. Misschien zou hij daar meer geluk hebben. Er hing een bedompte hitte over het regenwoud, de zon stond hoog aan de hemel en hij verlangde naar verkoeling.

Op dit tijdstip lagen de kaaimannen op de oever van de rivier te zonnebaden, dus daar kon hij het best een poging wagen. Hun snuiten zaten vol gemene tanden en als mens ging hij ze liever uit de weg. Maar in zijn pantervorm kon hij ze verslaan. Als hij snel genoeg was. Als hij ze te pakken kreeg voordat zij hem te pakken kregen ...

Dat grote kaaimanmannetje daar lag in de juiste positie. Nu werd het menens. Maar eerst legde hij zijn oor te luisteren in zijn binnenste en probeerde hij vast te stellen of het reptiel een woodwalker was zoals hijzelf. Nee, zei zijn intuïtie. Goed!

Honger kolkte in zijn maag, maar erger was de woede. Woede om wat zijn broer had gezegd, de manier waarop hij het woord 'einzegänger' had uitgesproken. Wat was het probleem? Hij zou de clan nooit in de steek laten! Wat maakte het uit dat hij graag alleen jaagde? Zwarte jaguars zijn tenslotte geen roedeldieren!

Hij zou het ze wel laten zien, als hij ook deze keer een vette prooi meebracht.

De woede maakte hem onvoorzichtig en verpestte de verdere afloop van zijn onderneming. Terwijl hij zijn prooi sluipend naderde, had de kaaiman hem al opgemerkt en bedreigde hij hem met open bek omdat hij zijn weg naar het water had afgesneden. Toch stortte hij zich op het reptiel en probeerde het klein te krijgen. Zijn sterke spieren ontketenden hun kracht, zijn hoektanden drongen soepel door het pantser heen en lieten niet los.

De kaaiman vocht woest terug en zwiepte met zijn staart, waardoor het water opspatte. Verdorie, wat was dat beest groot! En hij had geen goede grip, dus hij kon het niet doden.

Heel even liet hij de kaaiman los om hem op een andere plek, bij de kop, beet te nemen. Tweede fout. In plaats van te proberen om

te ontsnappen, hapte het reptiel naar hem en greep zijn voorpoot. Roodgloeiende pijn schoot door zijn lichaam.

Ik moet hem afmaken. Nu! Anders is het afgelopen met mij.

Hij negeerde de pijn, wierp zich naar voren en beet. De kaaiman dacht er niet aan om zijn kaken te openen en kronkelde nog heftiger, waarschijnlijk in een poging om hem dieper in het water te trekken en hem te verdrinken. Reptielentanden trokken en sleurden aan zijn poot.

Maar nu bevond hij zich boven de kaaiman en kon hij zich goed vastgrijpen. Zijn krachtige kaken haptten toe en de kaaiman verstijfde. Het dier schokte nog een paar keer en toen was het voorbij. Zwaar en slap hing het reptiel, dat bijna net zo groot was als hijzelf, in zijn bek.

Maar zelfs nu wilde de kaaiman zijn verdomde snuit niet openen! En als je alleen op jacht bent, kan niemand je helpen. Hij was te ver weg om een van de anderen met een roep te kunnen bereiken. Maar hij had al een idee.

Toen hij zeker wist dat zijn tegenstander dood was, liet hij de kaaiman los en transformeerde zich. Zijn menselijke vorm was niet bijzonder belangrijk voor hem, maar deze keer was het misschien zijn redding. Zodra hij handen had, probeerde hij met een rond-slingerende tak de snuit van het wezen open te wrikken. Maar de tak was te rot en brak af. Een paar mieren die erop hadden gezeten, scharrelden in paniek weg en vanuit de bomen bij de rivier hield een troep gieren hem vol belangstelling in het oog. *Vergeet het maar, dacht hij. Vandaag is NIET jullie geluksdag!*

Daar dachten de gieren anders over: ze vlogen en paradeerden dichterbij. Een paar waren nog maar een panterlengte van hem verwijderd en kibbelden luidruchtig zonder hun ogen van hem af te houden. De andere kaaimannen hadden ook door dat hier iets

veelbelovends gebeurde. Ze waren nog steeds voorzichtig, maar hij wist hoe snel ze konden bewegen als ze besloten om aan te vallen.

Met opeengeklemd tanden sleepte hij zichzelf en zijn prooi een stukje verder, waar hij een beter stuk drijfhout vond. Daarmee lukte het.

Hijgend liet hij zich op zijn zij op de zanderige oever vallen en drukte zijn bebloede arm tegen zijn lichaam. Muskieten zoemden rond hem, staken in zijn huid, maar hij schonk er geen aandacht aan. Hij leefde nog, dat was het enige dat telde ... Nee, niet het enige. Het reptiel was niet voor niets gestorven, van zo veel vlees kon zijn clan dagen leven en misschien zou zelfs zijn broer zich verwaardigen om een woord van lof te spreken, wie weet? Hij stond moeizaam op, boog zijn hoofd naar de kaaiman en mompelde de traditionele formule van respect, sprak dank uit en vroeg de geest van het reptiel om hem te vergeven. Hoe moest hij de prooi thuisbrengen? Het zou moeilijk worden, want het bloedverlies had hem verzwakt.

Om de meest woeste van de wachtende kaaimannen duidelijk te maken wie er de baas was, gooide hij de tak naar zijn snuit. Hij schreeuwde naar de gieren tot ze opfladderden.

Toen zocht hij iets om zijn arm mee te verbinden. Uiteindelijk vond hij een struik met grote bladeren waarvan hij wist dat ze niet giftig waren. Nadat hij een spin had weggejaagd, scheurde hij een paar bladeren af, verbond zijn arm ermee en maakte het geheel vast met een paar klimplanten.

Toen hees hij zijn prooi op zijn schouders en begon aan de lange tocht terug naar het kamp. Hij had geen idee of hij het zou bereiken of dat hij onderweg zou instorten.

De waarschuwing

Toen Kitana hoorde dat iemand voor de deur van haar huis de begroetingskreet uitstootte, was ze verbaasd. Normaal durfde niemand haar – een jaguargodin – zo kort voor een volksaudiëntie te storen. Nieuwsgierig liep ze op blote voeten naar de ingang en duwde het grasgordijn met de ingeweven patronen opzij.

Ze herkende de spichtige gestalte met O-benen meteen: het was Ilu, de jonge orakelpriester van Elámon. Zoals gewoonlijk zag hij er verschrikkelijk uit: zijn dunne, vettige zwarte haren hingen verward over zijn voorhoofd, en omdat hij water vermeed en zich alleen met notenolie insmeerde om zich schoon te maken, kwam er een ranzige geur uit zijn richting. Het liefst had ze een stap achteruit gezet.

Toch glimlachte ze naar hem. Ilu was een beschermeling van haar familie sinds ze hem drie jaar geleden hadden ontdekt (toen hij dertien was en zij veertien). Hij was met zes broers en zussen opgegroeid als zoon van een maisboer, en je kon zien dat hij in zijn jeugd nooit genoeg te eten had gehad.

Toen zijn moeder zich realiseerde dat zijn ongewone dromen misschien iets te betekenen hadden, had ze geprobeerd om in de tempel van Chaak met de slangengod te praten. Maar de priesters

daar hadden de twee haveloze boeren weggestuurd en met hun laatste kracht en hoop hadden Ilu en zijn moeder bij de tempel van de jaguar aangeklopt. Gelukkig was haar vader daar juist aanwezig en had hij besloten naar hen te luisteren (en hun een portie maispap met bonen te laten brengen). Hij besepte meteen dat hij een nieuw orakel voor zich had. Eindelijk!

Sindsdien was Ilu een belangrijk persoon in Elámon. De andere priesters bedienden hem op zijn wenken. Maar hij was nooit vergeten aan wie hij dit allemaal te danken had.

Tot Kitana's verbazing beantwoordde Ilu haar glimlach deze keer niet. Integendeel, hij keek bezorgd.

'Het welzijn van Elámon,' zei hij formeel. 'Ik ... Ik moet jullie iets zeggen. Jullie, jagurgoden. Het ...'

'Wil je niet binnenkomen, Ilu?' vroeg Kitana vriendelijk en ze probeerde rustig te ademen. *Echt pech dat hij had voorspeld dat hij door water zou sterven ... Misschien kan papa hem geruststellen dat wassen niet gevaarlijk is?*

De jonge priester schudde zijn hoofd. 'Nee ... Maar het is belangrijk ...'

Kitana keek hem bezorgd aan. 'Had je een visioen?'

'Inderdaad, het was somber, en het had iets met jullie te maken ... Het is alsof jouw familie in gevaar is.'

Er ging een koude tinteling door Kitana heen. Sommige kinderen die als orakels werden beschouwd, bleken alleen het verleden te kunnen zien. Maar Ilu kon in de toekomst kijken – en zijn visioenen kwamen meestal uit. 'Wacht ... Eh, ik haal mijn vader en tante ...'

'Nee, nee, ik moet weer gaan ... Maar zeg ze voorzichtig te zijn. Jullie moeten allemaal voorzichtig zijn. Alsjeblieft!' Ilu keek haar

nog eens aan, met een gepijnigde uitdrukking, leek het haar. Toen draaide hij zich om en haastte zich weg.

In gedachten verzonken ging Kitana op zoek naar haar vader, maar werd onderschept door haar tante Tova, die een gevlochten mand met borstels, veren, linten en sieraden bij zich had. 'Ga zitten, we moeten dringend beginnen,' commandeerde ze.

'Ik moet eerst papa spreken, het is ...'

'Je vader kleedt zich om voor de audiëntie. Poeh, was dat Ilu daarnet bij de ingang?'

Kitana knikte. 'Hij had een nieuw visioen, iets ongunstigs voor ons,' meldde ze. 'Maar hij wilde niet zeggen wat hij had gezien.'

'Nog meer onheil? Nou, geweldig. Dat kan wachten tot je vader klaar is met zichzelf te versieren,' besloot haar tante. 'Ga nu eindelijk eens zitten, dan kunnen we beginnen!' Ze keek in haar mand en aarzelde, blijkbaar overweldigd door de taak om te kiezen tussen vijf verschillende borstels en kammen.

Kitana gaf het voorlopig op en ging zitten om zich te laten verfraaien voor de audiëntie.

Ja, veel geluk hadden haar familie en Elámon de laatste tijd niet gehad. Haar moeder leed al meer dan een jaar aan een ernstige ziekte; zonder de remedies uit de tempel van de vogelgod was ze misschien gestorven. Het klopt dat er vrede heerste, omdat de koning van haar stadstaat op zoek was naar een bruid (tot nu toe tevergeefs) en daarom geen veroveringsplannen had. Maar de afgelopen drie jaar was het regenseizoen ongewoon kort geweest of helemaal uitgebleven. Hoewel de jungle nog net zo welig tierde als altijd, waren de vele kleine maisvelden in de buurt opgedroogd en hadden ze dit jaar slechts een armzalige oogst opgeleverd. Nu wachtte iedereen

ongerust af of het nieuwe regenseizoen snel zou beginnen; als het opnieuw uitbleef, zou dat een ramp zijn.

Sisilu Chaak, de godin van de dag, regen en oogst en in haar tweede gedaante een melkslang met een patroon van rood, wit en zwart op haar huid, klaagde vaak dat ze de gebeden niet meer kon horen en zich duizelig voelde van alle wierook. Maar wat natuurlijk nog erger was, was dat ze er niets aan kon veranderen.

Om redenen die niemand kent, beschikte elke dier-mens-god naast de mogelijkheid om zich te transformeren over nog één andere magische gave. Die manifesteerde zich meestal in de kindertijd en verdween nooit meer als ze eenmaal gewekt was. Kitana wist dat de goden in andere stadstaten ook zulke gaven hadden en ze gebruikten voor het welzijn van hun volk. Maar noch deze gave, noch de traditionele rol kon gekozen worden, omdat die diepgeworteld zat in de geest van de mensen.

Sisilu's magische gave was wijsheid vergroten. *Daar heb je niet veel aan als je verhongert*, dacht Kitana. *Ik ben blij dat wij jaguargoden niet de baas zijn over de regen!*

Ze hurkte in kleermakerszit op de grond en voelde hoe ze steeds ongeduldiger werd. Alles in haar spoorde haar aan om haar vader te vertellen over de waarschuwing van Ilu. Maar deze aankleedceremonie duurde zo lang dat de mais in die tijd waarschijnlijk een vingerbreedte gegroeid zou zijn ... in normale jaren tenminste.

Terwijl haar tante aan haar lange nachtzwarthe haar frunnikte, reikte Kitana naar de oorbellen van groene jade die op een doek voor haar lagen.

'Hou je stil. Hoe moet ik anders je haar doen?' mopperde tante Tova en ze slaakte een gil toen Kitana's kapsel, versierd met linten,

stukjes paarlemoer en kleurrijke iriserende veren, uit elkaar begon te vallen.

'Sorry! Vanaf nu zal ik net zo stil zitten als wanneer ik op de loer lig,' zei Kitana en ze moest glimlachen toen ze zag dat haar gedrongen tante, gezegend met een geprononceerde neus, snorharen op haar wangen had van opwinding. Tova had haar transformaties niet onder controle en dat was een van de redenen waarom ze zelden in het openbaar verscheen. Een godin met snorharen zag er misschien schattig uit, maar dat was niet de bedoeling. Bovendien was er verrassend weinig vraag naar haar gave om diep inzicht te geven.

Ilu had zeker geen simpel transformatieongelukje bedoeld, daar leek hij te bezorgd voor. Zijn woorden weerklonken in haar hoofd. *Zeg hun dat ze voorzichtig moeten zijn. Jullie moeten allemaal voorzichtig zijn.*

Alsof iedereen had samengespannen om Kitana af te leiden van haar onrustige gedachten, kwam Elki, haar broer van pas negen jaar oud, binnengestormd, gelokt door de commotie. Hij was net in zijn jaguargedante, een jonge roofkat met goud- en zwartgevlekte vacht en felgroene ogen. Hij rende enthousiast op haar af en probeerde vlak voor haar een zijsprong te maken, wat ertoe leidde dat hij de grond onder zijn poten verloor en tegen haar aan rolde.

Kitana maakte van de gelegenheid gebruik om Elki te strelen terwijl ze haar hoofd zo goed mogelijk stilhield. Hijgend van plezier lag Elki te kronkelen en Kitana krabde hem achter zijn kattenachtig pluizige oren. *Waar ben je op aan het jagen?* vroeg ze hem in gedachtetaal. *Alleen op mij of ook op iets anders?*

Vogels, beweerde Elki. Hij besprong de veren en drukte ze met zijn poten op de grond. Hij ving uitgerekend haar favoriete versierveer, een lange vuurkleurige.

‘Hé!’ riep Kitana en ze trok hem tussen zijn klauwen vandaan. Met knipperende kattenogen ging Elki achter de veer aan, maar haar tante greep hem om zijn buik en droeg de blazende bundel vacht de jungle van planten op de binnenplaats in. ‘Maak dat je wegkomt; je zus staat op het punt haar audiëntie te houden!’

Jaja, ik weet het, antwoordde Elki. Hij sprong achter een vliegende kever aan en landde jankend in een doornenrank.

Kitana keek hem weemoedig na. Nog een jaar, hooguit twee, dan zou ook hij zijn officiële rol op zich moeten nemen. Net als zij toen. Op haar tiende verjaardag hadden haar ouders haar verteld dat de geschaafde knieën en zorgeloze dagen met alleen af en toe een lesje schrijven, lezen, kralen tellen en transformeren voorbij waren.

Sindsdien werd haar leven door regels bepaald. Godinnen rennen niet. Godinnen huilen niet. Godinnen gaan in het openbaar altijd onberispelijk gekleed. Maar als godin kon ze ook mensen helpen, hun kracht en vertrouwen geven of hun problemen oplossen. Dat maakte de beperkingen meer dan goed.

Het werd weer stil in de kamer. Haar zieke moeder lag te rusten in het vertrek ernaast en Kitana kon haar grootvader ergens horen snurken. Haar vader was zich ook aan het voorbereiden; hij zou de koning van Elámon ontmoeten.

‘Zo, klaar,’ kondigde Tova aan, terwijl ze over haar bezwete gezicht streek en verbaasd keek. ‘Waarom zei je niet dat ik snorharen had?’

‘Ik merkte ze zelf pas net op,’ loog Kitana, terwijl ze met haar vingers haar ketting van zwarte jade streelde, die bezet was met smaragden. Hij voelde koel en glad, net als de brede banden van goudkoper om haar onderarmen.

‘Er is veel dat je ontgaat,’ zei haar tante met opgetrokken wenk-

brauwen. ‘Of heb je misschien toch gehoord dat Axar terug is in de stad?’

Opnieuw verdrongen andere gedachten Ilu’s sombere voorspellingen. Kitana dwong zichzelf om normaal te blijven ademen. In – uit, in – uit. ‘Axar? Echt?’ vroeg ze zo nonchalant mogelijk. ‘Hij was echt heel lang weg op zijn leerreis.’

‘Een heel jaar!’ Haar tante stootte de lucht uit. ‘Slechts drie van de vijf die vertrokken zijn, zijn veilig en wel teruggekeerd. Ik hoorde dat hun kano’s onlangs zijn gekapseisd in een onweersbui.’

Hopelijk had haar tante niet door hoe snel haar hart klopte. ‘In de naam van Elámon! Welke priesters zijn gestorven?’

‘Dat weet ik niet precies.’ Haar tante staarde afkeurend naar Kitana’s voeten. ‘Deze sandalen zijn versleten; hopelijk brengt iemand je een paar mooi geborduurde nieuwe als offergave. Daarmee kun je zonder schaamte bij de tempel langsgaan als je geïnteresseerd bent in de reis van de priesters.’

‘Misschien doe ik dat wel,’ antwoordde Kitana ontwijkend. *Of misschien ook niet. Je bent bang om hem weer te zien. Omdat het waarschijnlijk pijn zal doen,* verweet ze zichzelf.

Haar vader kwam de kamer binnen, bekeek haar nauwkeurig en knikte haar toe. ‘Mijn Tana, zo donkermooi als de nacht!’ zei hij met een glimlach, maar toen werd hij weer serieus. ‘Zo, ik ben weg. De koning houdt niet van wachten. Hij grijpt momenteel weer elke gelegenheid aan om een woedeaanval te krijgen.’

Kem Balam was geen grote maar wel een krachtige man met hetzelfde glanzende zwarte haar als Kitana. Zijn ogen, die er kalm en vastberaden uitzagen, waren niet donkerbruin zoals de hare, maar hadden in zijn mensen- en jaguargedaante de diepgouden kleur van

junglehoning. Zijn huid was donkerder dan die van Kitana en zijn neus was krommer. Er zat een jaguarvlekkenpatroon op zijn armen, een klein beetje maar; in de zon zag je het het duidelijkst. Het was een groot voordeel dat hij er precies zo uitzag zoals je je een god van de nacht en de oorlog voorstelt. Ook zijn gave om fysieke kracht te geven was erg geliefd bij het volk.

‘Ilu was net hier,’ meldde Kitana haastig. ‘Hij had een visioen, hij zei dat het onheil voor ons betekende.’

Haar vader fronste. ‘Heeft hij het visioen in detail beschreven?’

‘Nee, hij zei alleen dat we de komende tijd voorzichtig moesten zijn.’

‘Maar dat zijn we toch altijd,’ beweerde haar tante en ze probeerde tevergeefs de borstels zo te sorteren dat ze weer in de mand pasten.

‘Misschien heeft het iets te maken met mijn audiëntie,’ zei Kitana’s vader.

Klonk aannemelijk. ‘Waar hebben jullie het deze keer over?’

‘Zijn verdomde zoektocht naar een bruid,’ gromde Kem Balam en Kitana merkte dat hij haar op een vreemde manier aankeek. Meteen gierde het bloed van hete verontwaardiging door haar aderen. ‘Hij heeft het zich toch niet in het hoofd gehaald dat hij met mij wil trouwen?’

‘Toch wel, dat is zijn laatste idee.’ Haar vader zuchtte diep. ‘Een godin als vrouw zou zijn status nog verder verhogen en hij denkt natuurlijk dat jullie kinderen goddelijke gaven van jou kunnen erven. Zou je hem dan nemen?’

‘Alleen als de maan uit de hemel valt! Hij is al meer dan dertig jaar oud en bovendien ...’ Ze hoefde haar vader niets uit te leggen, hij kende de koning: een zeer zelfverzekerde man wiens hart minder toebehoorde aan zijn stadstaat en meer aan de balspelen die ter ere

van de goden werden gespeeld. *Ik zou Elámon nog liever verlaten dan met die kerel te trouwen!*

Haar vader haalde nog eens diep adem en Kitana probeerde van zijn gezicht te lezen wat hij dacht. Gelukkig leek hij niet bijzonder teleurgesteld. ‘Dat dacht ik al. Je zou zeker ongelukkig met hem zijn.’

Kitana omhelsde hem, oneindig opgelucht. ‘Vertel het hem voorzichtig. Misschien was Ilu’s visioen dat de koning je zou neersteken uit pure woede.’

‘Zelfs hij zou niet durven ... en het zou hem niet lukken.’ Haar vader transformeerde zijn tanden gedeeltelijk en liet zijn indrukwekkende hoektanden zien, zo lang als haar wijsvinger. ‘Maak je geen zorgen. Ik zal op de terugweg bij de tempel stoppen en Ilu proberen uit te horen over wat hij precies heeft gezien. Dan weten we meer over waarvoor we op onze hoede moeten zijn.’

Ze glimlachten naar elkaar en omhelsden elkaar nog eens.

Kitana voelde zich beter; wat hen ook bedreigde, haar vader zou het zeker oplossen en een ramp afwenden. Hij had altijd alles onder controle en hield zich bezig met de belangrijke dingen.

Haar gedachten dwaalden af naar Axar. Hij was haar jeugdviend geweest; ze waren praktisch samen opgegroeid. Ze hadden wild gespeeld in de modder achter de Chaak-tempel, hagedissen gevangen, elkaar verhalen verteld en zich vol gegeten met ‘heilige paddenstoelen’ die ze zelf hadden verzameld. In zijn bijzijn had ze zich zonder remmingen kunnen transformeren.

Hij was ongelooflijk belangrijk voor haar geweest; en zij blijkbaar ook voor hem. Toen haar familie van plan was om haar voor een paar jaar training naar een andere stadstaat te sturen, had ze tranen in zijn ogen gezien.

Maar toen was het moeilijk geworden tussen hen. Op veertienjarige leeftijd had hij aan zijn adellijke familieleden – veel leden van de twintigkoppige familie Maansteen waren beroemde krijgers en legeraanvoerders – opgebiecht dat hij geen interesse had in vechten. Hij had zijn ouders toestemming ontfoetseld om in een tempel toe te treden en sterrenpriester te worden. Axar was altijd al geïnteresseerd geweest in de bewegingen van de sterren en kon beter rekenen dan iedereen die ze kende.

Tegelijkertijd had Kitana geprobeerd haar eigen droom te verwezenlijken en te leren hoe je schrifttekens uitbeitelt en tempels met verhalen versiert. Maar haar familie had nee gezegd. *Ze had net zo goed kunnen proberen een stuk steen doormidden te bijten. We hebben je nodig als godin, niet als beeldhouwster!*

Daarna was het bergafwaarts gegaan met hun vriendschap; de priesters hadden hem bij haar weggehouden omdat het niet gepast was om zijn vrije tijd met een godin door te brengen. Geleidelijk aan was Axar zich door dat vervloekte leerproces tegenover haar alsmaar eerbiediger en formeler gaan gedragen. *Had ik dat op de een of andere manier kunnen voorkomen? Nee, waarschijnlijk niet.*

Tijd voor de audiëntie. Kitana gaf haar tante, haar half wakkere moeder en Elki een kus en vertrok. Ze haalde diep adem, streek haar rok glad en legde haar sjaal met edelstenen netjes. En daar ging ze. Haar escorte van vier paleiswachters stond al te wachten.

Met vaste tred en opgeheven hoofd – godinnen zien er altijd waardig uit – liep Kitana tussen hen in van haar ouderlijk huis, dat ze meestal gewoon het ‘jaguarhuis’ noemden, de korte weg naar de jaguartempel. Die was ongeveer twee keer zo hoog als de junglebomen en had de vorm van een piramide met een afgeplatte top.

Alle vier de zijden bestonden uit precies driehonderd stenen treden versierd met inscripties, één voor elke dag van het jaar. Op de bovenkant van de tempel, een stenen platform, toonden de goden zich tijdens audiënties aan het volk. Daar was het offeraltaar en een stenen huisje, het heiligste der heiligen. Alleen goden en priesters hadden toegang, maar Kitana vond het niet bijzonder heilig. Het werd vooral gebruikt om materiaal voor de audiëntie in op te slaan.

Zoals steeds de laatste tijd deed het Kitana pijn om langs de bijna volledig verdorde mango- en notenbomen te lopen. Van de voormalige grasvelden tussen de tempels restten alleen een paar bruine stengels en stof. Een oude tuinman, die haar als kind geregeld een noot of vrucht had gegeven, probeerde met de hulp van een metgezel in de paleistuin te redden wat er te redden viel. Tevergeefs. Met een glimlach vol medeleven knikte ze hem toe en hij glimlachte terug.

Er was veel te doen in het stadscentrum tussen de tempel van de jaguar en het koninklijk paleis. Als mieren liepen dragers met waterkannen in een rij naar een verdeelpunt. Daar namen ze hun lading van hun rug en gingen weer op weg met een lege kruik. Er stond al een lange rij mensen geduldig op het water te wachten. Het was strikt gereguleerd hoeveel soeplepels elk gezin mocht krijgen, want het kostbare water kwam uit een grot met een grondwaterbekken en als de droogte aanhield, zou deze voorraad nog wel even moeten meegaan.

Op dit moment was er geen hongersnood; er was nog genoeg voorraad. Burgers van Elámon en bedienden staken het plein over of vormden praatgroepjes. Kinderen renden in het rond. Gaarkeukens omringd door klanten verkochten gevulde maisbroodjes en kalkoenkebabs; er hing een geurige walm van van geroosterd vlees en

geroosterde cashewnoten. Vier dienaren droegen op hun schouders een draagstoel met daarin adellijke dames door de stad. Voor een stèle die was opgericht tijdens het laatste festival van de Kaiman-god, offerde een grijssharig koppel een kom met ondefinieerbare inhoud. De uitbreiding van de vogeltempel aan de linkerkant vorderde. Zwaitende mannen zwoegden op houten steigers en hamerden blokken steen in vorm.

Voor de tempel van de jaguar had zich een menigte verzameld die respectvol afstand hield van de drie aanwezige priesters. Toen de wachtende mensen, van wie de meesten alleen lendendoeken en sandalen droegen, Kitana zagen, wierpen enkelen zich voor haar op de door de zon hardgebakken grond. Anderen prevelden gebeden of lofprijzingen. Hoewel Kitana dit gewend was, maakte dat alles haar soms verlegen. Ze stak haar hand op ter begroeting.

De priesters, die haar dadelijk bij de audiëntie zouden bijstaan, bogen ook diep voor haar. Twee als helpers en de derde, die een half hoofd boven haar uittorende, als leider van de ceremonie.

Kitana knikte vriendelijk naar hen ... en verstijfde. Ze kende de opgeschoten jonge priester met de korte, een beetje warrige bruine haren, het getatoeëerde jaguarsilhouet op zijn bovenarm en de verstandige donkere ogen. Deze tatoeage had hij zelf laten zetten toen hij dertien was en hij had haar gezworen dat hij haar nooit zou vergeten, wat hun ouders ook met hen van plan waren.

De priester was Axar.

Niemand zag hem door de struiken naast de tempel klimmen. Net als

altijd. Hij was onzichtbaar voor bijna iedereen. Gewoon een slanke, nauwelijks handgrote bruine hagedis die in een struik of tegen een boomstam omhoogkroop of tussen de bladeren door gluurde. Een heel gewoon dier. Tenminste op het eerste gezicht. Nou ja, oké, op het tweede gezicht ook.

Ze wisten niet dat hij ook een god had kunnen zijn, als hij dat gewild had. Wilde hij echter niet. Te vermoeiend. Zag hij eruit als iemand die vrijwillig andere mensen naar hem liet staren en tegen hem liet kletsen?

Bovendien was transformeren niet echt zijn ding. Het was niet alleen vervelend, maar ook pijnlijk gebleken. Hoe kwamen andere shifters aan iets om zich aan te kleden als ze hun mensengedaante aannamen? Bij hem lukte het nooit op het juiste moment en na de transformatie was hij helemaal naakt. Nee, dank je wel.

Yaddi keek kort toe hoe Kitana, het ietwat gedrongen jaguarmeisje met de groene oorbellen en het prachtige kapsel, de steile treden van de piramide beklom, geflankeerd door twee priesters en gevolgd door een derde. Ze was best knap met haar gladde bruine huid, haar driehoekige gezicht, dat enigszins deed denken aan haar katachtige gedaante, en haar grote donkerbruine ogen. Normaal gesproken had hij er een spelletje van gemaakt om naar haar te kijken als ze zonder een lapje stof rond haar lichaam in de heilige cenote zwom, de verborgen vijver midden in het regenwoud. Maar uitgerekend bij haar kon hij dat niet doen; ze zou het merken. Dat wist hij van zichzelf: hij kon andere woodwalkers aanvoelen, zelfs als ze nog vele stappen verwijderd waren.

Een heleboel mensen wachtten aan de voet van de trappentempel tot het hun beurt was om op audiëntie te gaan. Verder was er vandaag

niet veel te doen. De markt was pas morgen en er waren maar een paar kooplieden uit andere stadstaten.

Verveeld knipperde Yaddi met zijn ogen tegen de zon terwijl hij zoals altijd op zijn hoede was voor gevaarlijke vogels. Een van die gevederde wezens die hem niet waardeerden als een diepzinnige, fascinerende persoonlijkheid, maar alleen als een potentiële maaltijd. Rotbeesten. Plagen van de lucht.

Helaas waren er geen meisjes bij de stuwmeervijvers naar wie hij kon kijken; het weinige water dat er nog rondklotste, zat vol algen en rook brak. Wie daarin wilde zwemmen, kon het net zo goed in zijn eigen pis doen. Gelukkig hoefde hij dit spul niet te drinken. Dauw op de bladeren was genoeg voor hem.

Yaddi twijfelde of hij een paar van de verhalen die op de muren van de tempels waren vereeuwigd zou lezen, maar besloot dat niet te doen toen hij een van de jaguargoden naar het koninklijk paleis zag lopen. Dat zou interessant kunnen zijn. Hij sloop erachteraan.

Of dat probeerde hij toch.

Ben je weer aan het spioneren, langstaart? De diepe mannenstem was van een driestippelige robijnkever die hem blijkbaar vanuit de struiken in de gaten had gehouden. Iemand had de robijnen uit zijn schild gebroken en het zwart van zijn dekvleugels was dof en gekrast door ouderdom.

Wat? Aan het spioneren? Ik toch niet? Beschaamd rende Yaddi een bladsteel op.

Rustig maar. We doen het allemaal. Maar Kem Balam houdt er niet van afgeluisterd te worden tijdens een gesprek met de koning. Dus ofwel blijf je hier zitten of je smeert 'm het bos in, oké? De kever kwam langzaam in beweging. Hij was natuurlijk ook een walker,

anders hadden ze niet met elkaar kunnen praten. Yaddi had hem al eerder in de buurt gezien; hij was een hielentikker van de verwaande jaguarwalkers.

Blijven zitten? reageerde Yaddi geïrriteerd. *Je weet toch wat ik ben?* Een hagedis als hij kon net zomin stil blijven zitten als de sterren hun koers konden veranderen. Hij was tenslotte geen leguaan die ergens loom rondhing en af en toe een blaadje at dat bijna in zijn bek groeide.

De kever keek verbaasd op. *Oké, dan maar rondhuppelen, langstaart. Maar ergens anders.*

Ik ben al weg. Moge een tapir over je heen pissen! Beledigd baande Yaddi zich een weg langs de rand van de jungle die de stad omringde. Altijd op zoek naar een lekker insect dat erop wachtte om de binnenkant van zijn maag te leren kennen.

Hm, daar was die Kem Balam alweer. Het gesprek leek niet lang geduurd te hebben. Hij zag er boos uit; was er ruzie geweest in het koninklijk paleis? De jaguarman deed zijn ingewikkelde hoofdtooi af en overhandigde die aan een bediende, waarna hij met lange passen het regenwoud in marcheerde. En nog wel alleen! Hij nam een van de smalle paden die naar het westen leidden.

Yaddi stond op het punt hem te volgen, maar toen zag hij pal voor zijn snuit een kleine groene kever zitten en had hij wel wat beters te doen.